

Ingvild Sandnes

Hjerte- rystelse

24 refleksjoner

Indhold

Hej og velkommen!.....	7
Mellem steder.....	11
Livet i limbo	15
Uro.....	19
But I still haven't found what I'm looking for.....	23
Du må bare satse	29
Rør mig	33
Kære Gud, vil du ikke nok være sød, ellers slår jeg dig ihjel	39
Jeg er så træt af mit hoved	45
Halloooo Gud	49
Guds bølge	57
Velvære begynder ikke nedefra, og jeg er ikke en Perfect Girl	63

No fear	69
Hemmeligheden bag døren	73
Ikke rigtig vel forvaret	79
Jeg vil ikke ligge i jorden, når min krop rådner	89
Fra den yderste grænse	97
Just do it.....	103
“Vi vil aldrig kunne leve vores liv på en måde, så der ikke er noget at angre”	109
Men ét er nødvendigt.....	115
En bitter giver	123
Punkt A - Punkt B	129
Du skal ikke tro, at du ved noget	135
Om overgivelse og fluer på væggen	141
Hjerterystelse	147

Hej og velkommen!

Det her er en bog om uvorne piger, slåskampe med Gud, kaos og vakuum, vild glæde og flimrende øjeblikke, sex, latter og lammende fortvivlelse. Man kan på mange måder sige, at det er en bog om Livet, Universet og Alting.

Den består af tekster, jeg skrev, da jeg var i begyndelsen af tyverne, en tid, hvor meget hang i luften, både uden for og inden i mig. Jeg vidste ikke rigtig, hvem jeg var, eller hvor livet var på vej hen, jeg vidste bare, at jeg havde en vild længsel i mig. Efter at komme frem, efter at blive hel, efter at lande. Jeg har derfor kaldt bogen *Hjerterystelse*, fordi det var det, jeg ville have – et chok, en åbning, en nyhed, en fred. Måske du er dér nu?

Spoiler alert: Til trods for mine sværmeriske tendenser er denne bog ikke for dig, som vil have løsningen med stort L. Den er ikke med her. Måske næste gang.

Det er derimod en bog for dig, som godt kan lide at tænke selv. Til dig kan jeg i al ydmyghed tilbyde: noget at spejle dig i, noget at gruble over, noget at le af, muligvis et spark i røven. Brug bogen, som du vil – it's all yours, baby.

Eller for at sige det med rimsmed nummer et, Jan Erik Vold:

Er du glad?

Er du trist?

Er du udmattet?

Kom med.

Oslo, foråret 2013

*That was the year
I knew the panic was over
since I found out
anything could happen*

Ellie Goulding

Mellem steder

Det er aften, du er i byen, du har høje hæle på, strømpebukserne er lige løbet, du mærker den kølige brise i luften, det er august, snart september, snart efterår, snart alvor, og tiden begynder at gå hurtigere, den begynder at løbe, du føler det, så du danser mere, skråler højere for at holde den fast, for at gå tilbage, for ikke at nå målet. Du har brug for at være her lidt længere tid, du er ikke klar endnu, ikke hård nok endnu, ikke modig nok; kære Gud, stop tiden, stop den bare en lille bitte smule.

Men tiden gør, som den selv vil, nu danser den på bordet, og du vil være med, og du vil ikke være med, og du vil rejse, og du vil blive, og du vil slippe grebet og holde fast, og du vil, at nogen skal fortælle dig, at alt nok skal gå, at du vil klare det, at du er klar, klargjort, at

du har det, der skal til, at verden vil vise sig at være din.

Dine venner har i tre år ikke snakket om andet, end hvor meget de glæder sig til at flytte hjemmefra, til at livet endelig skal begynde, til at bestemme selv, slippe mødre og fædre og – AAAAARRRGHHHH – søskende, der snorker, og lærere, der plaprer, og lektier, som skal laves, og kælderværelser, som skal gøres rene, og du smiler og nikker og stemmer i, og samtidig mærker du det kolde greb i maven, den lille klo af angst som fortæller dig, at du inderst inde er uforberedt, at du kommer til at savne det liv, du har her og nu.

For faktum er, at hjemme aldrig mere vil være hjemme. Du skal aldrig mere høre til der på samme måde, som du gør nu. Din mor og far og søster vil fortsætte med at bo i det samme hus, spise aftensmad ved det samme bord, lave vafler, når nogen har en dårlig dag, le af nyhedsoplæserens slips i tv, fortælle støvede jokes, kværulere og give knus, men du skal ikke være der mere. For du bor et andet sted.

Og du skælder ud på dig selv i spejlet, De Niro-style, og siger: "Tag dig sammen, bitch! Get your shit together!" Og så gør du det, du tager dig sammen, pakker dine ting, smiler til mor og er taknemmelig, når hun tager med dig i byen for at købe køkkengrej, flytter til Oslo, finder kollektivet, hilser på de andre, er sjov og tilpas smart, græder ikke, græder ikke, for det gør store piger ikke, kun på inder siden, kun i mørket, i sengen, helt ind mod væggen, med puden i munden, helt stumt, så ingen hører det.

Og alle andre er så store, så voksne, så laidback, de har prøvet meget mere, de ved, hvad man gør, hvis der er kontrol i S-toget, og man ikke har en billet, fordi man løb for

at nå det, eller hvad man siger den første dag på studiet for at tiltrække de rette folk, de ved, hvor de bedste grøntsagsmarkeder er, eller hvordan man finder studieadministrationen på instituttet, og hvordan man, når først man har fundet den, får fyren ved skranken til at behandle dig som et menneske og ikke som en lidt over gennemsnittet snotdum guldfisk.

Og samtidig midt i al skrækken er der en glæde, som forsigtigt fløjter, som ligesom tester mellemrummet mellem fortænderne for at se, om der kommer lyd, som sniger sig frem og glitrer og skinner, som pludselig får lyset i parken til at blive stærkere, som får dine klik-klak-sko til at løbe hurtigere, det er frit fald og rutsjebane, skræk og fryd, halleluja og helvede, mascara og øjenrande. Og du fornemmer, at du er i bevægelse, at du skifter tilstand, at du er mellem steder, på vej, og at ingenting kan stoppe dig, at du ikke vil tilbage, for du er flyttet hjemmefra, du er din egen, for første gang er du helt din egen.

Og ingenting er slut endnu, alt er først lige begyndt, alt er åbent, du er åben, alt kan ske, og livet kan endelig begynde.

I know it's gonna be
I know it's gonna be
I know it's gonna be
I know it's gonna be
All right

Ellie Goulding